

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 45

7. listopadu 2010

Cena: 7 Kč

ČESKÁ DUCHOVNÍ HUDBA V KOŠICÍCH A PREŠOVĚ

Je krásné babí léto zrozené pro výlet do vzdáleného kraje, do země nám tak blízké, do státu našich bratrů Slováků. Je pozdní páteční odpoledne a nádraží Ostrava-Svinov se stává počátečním bodem pozoruhodné cesty k našim bratrům z církve.

Žádná vzdálenost nemůže být nepřekonatelná, proto jsme se nebáli vyrazit na několikahodinovou cestu autem. Vedoucím celé skupiny byl náhodný farář a dirigent PaedDr. Zdeněk Kovalčík, který přijal pozvání naší náboženské obce v Košicích ve spolupráci s Českým spolkem, aby jeho pěvecký sbor vystoupil v rámci Dnů české kultury 2010 v Košicích a Prešově.

Jelikož jsme přijeli do Košic již za noci hluboké, naši hostitelé za námi přijeli až v ranních hodinách. Měli jsme možnost se seznámit s bratrem vikářem Jánem Laukem, duchovním náboženské obce v Košicích, a bratrem Bohumilem Kamanem, předsedou rady starších. Tito dva bratři pro nás připravili zajímavý víkendový program, velice pečlivě se o nás celé dva dny starali a připravili nám neuvěřitelné zážitky.

Sobotní dopoledne jsme měli pěveckou zkoušku v modlitebně Církve bratrské. Po poledni přestávce se někteří z nás šli projít po Košicích, jiní se připravovali na večerní vystoupení. Koncert se uskutečnil v podvečerních hodinách v kostele evangelické církve v Prešově. I přes počáteční technické problémy se podařily zprovoznit varhánky a díky tomu mohl sbor zazpívat celý repertoár, který měl připraven. Publikum bylo výběrem skla-

deb české duchovní hudby tak nadšeno, že tleskalo ve stoje a s velkým povděkem.

Nedělní dopoledne bylo věnováno prohlídce historické části města Košice. Přivítal nás průvodce městem, který se při prohlídce zaměřil na církevní stavby a na největší zajímavosti tohoto města. Pravou rukou mu byl samozřejmě bratr Bohumil Kaman, který pro náš sbor zajistil vstup do gotické kaple sv. Michala, kde jsme si zazpívali, a tím vyzkoušeli zdejší akustiku. Po více než dvouhodinové prohlídce a výborném obědě jsme se shromáždili na našich bohoslužbách, které se konaly od 14 hodin a sloužili společně bratr farář Zdeněk Kovalčík, bratr vikář Ján Lauko a kázáním posloužil slovenský biskup Jan Hradil. Varhanního doprovodu se ujala Kateřina Palová. Ani sbor nezaháel. Připravil si pro tyto bohoslužby Truvérskou mši od Petra Ebena, takže bohoslužby byly obohaceny zpěvem pěveckého sboru.

Po bohoslužbách jsme se všichni odebrali do českého centra v Košicích, kde jsme byli s velkou slávou přivítáni, bylo pro nás připraveno pohoštění, seznámili jsme se s předsedkyní tohoto spolku MUDr. Dagmarou Takácovou i dalšími členy Českého spolku.

Večerní koncert proběhl v evangelickém chrámu. Obě naše vystoupení jak v Prešově, tak i v Košicích byla zaměřena na českou duchovní hudbu. Koncert byl průřezem české duchovní písně od nejstarších dob přes husitský zpěv, období bratrské, písně exulantů a ukázky ze současné české

tvorby. Posлуhači byli vděční za zpěv tak krásných nejen českých písní, což vyjádřili svým velkým potleskem.

I když nás čekala noční jízda do Čech, odjížděli jsme s pocitem, že jsme potěšili svým uměním slovenské posluchače, povzbudili je husitským chorálem Ktož jsú boží bojovníci do dalších dnů a navázali s nimi krásné přátelství.

Závěrem bych chtěla za celý náš sbor poděkovat bratru vikáři Jánu Lauko-

vi, bratru předsedovi rady starších Bohumilu Kamanovi a předsedkyni Českého spolku Daně Takácové za velkou péči o nás, za výbornou organizaci a velmi přátelské a srdečné přijetí. Poděkování také patří i naše-

mu dirigentovi a vedoucímu zájezdu Zdeňku Kovalčíkovi, který i přes pracovní vytížení uskutečnil tento koncertní zájezd.

Za účastníky zájezdu

Hana Rohličková

Projev prof. Zdeňka Kučery v Karolinu

V rámci probíhajícího slavnostního shromáždění je mojí povinností vydat počet o dnes dovršeném vědeckém záměru: „Církve v českých zemích a otázka nacionalismu – historické problémy, jejich překonávání a výhled směrem k mnohonárodnostní a multikulturní evropské společnosti“ (MSM 0021620803), jehož hlavním řešitelem je pan děkan prof. dr. Jan B. Lásek.

Vzhledem k povaze fóra, na němž svůj úkol plním, pokusím se výsledky našeho badatelského snažení vyložit v souvislosti s vědeckou tradicí naší teologické fakulty a ukázat, jak zmíněný výzkumný záměr, a jemu předcházející výzkumný záměr „Reformní hnutí katolického modernismu a jeho reminiscence v evropském a českém kontextu – náboženské, kulturní a politické působení“ (MSM 112800001), jehož hlavním řešitelem jsem byl já, na ni navazují a jak ji dovršují v prostředí současného vědeckého poznání. Současné vědecké poznání a snažení mravní - podle preambule ústavy ČCŠH - jsou teologové církve zavá-

záni chápat, vykládat a, pokud je na nich, i rozvíjet v univerzálních koordinátách Ducha Kristova.

Badatelská tradice naší fakulty vychází z bohatého a mnohotvárného odkazu katolického bohosloví, zejména z úsilí o zživotnění nauky a duchovní správy, jak ji ve světovém rozměru představovala hnutí 19. stol., označovaná názvy modernismus a reformní katolicismus.

V našem bohosloví ji založili ThDr. Karel Farský a ThDr. František Kovář, oba adjunkti Univerzity Karlovy, ThDr. h. c. Alois Spisar z Olomoucké fakulty a profesor Budějovického semináře ThDr. Karel Statečný. Ten, když při inauguračním řízení roku 1924 předkládal Husově fakultě a církvi počet ze svého dosavadního životního díla, uvedl, že se teprve nyní, v postavení akademického pracovníka Husovy fakulty, může vyjadřovat zcela svobodně.

Svým jednáním a smýšlením dal naší teologické tradici předznamenání - klíč - a vytyčil jí směr. Předznamenání - klíč - je aletheia, veritas, pravda a

směr eleutheria, libertas, svoboda, podle Ježíšova výroku „Poznáte pravdu, a pravda vás učiní svobodnými“ (Jan 8,33). Hodnoty „pravda“ a „svoboda“ se vyjevují v zápase proti falši a útlaču a udržují se v neustálé pohotovosti vůči nepravdě a nesvobodě. Jinak člověk, lidstvo a kultura a společnost upadají do lži a poroby. Teologové mladé církve uměli zápasit. V čase první republiky nebyla o bojovné diskuse o církevních poměrech a o teologii nouze. V době války se zúčastnili odboje: církve a teologická fakulta se stoupily ke kořenům a sliz kolaborace s nacismem neměl šanci prosáknout ke kořenům kmene, jímž je Kristus. (Jan 15,4)

Okolnosti jiné než za války nastaly po roce 1948. Čtyřicetileté putování církve a teologické fakulty pouští nesvobody, útlaču a ponižování náboženství, církve, teologie představovalo pro dnešek špatně představitelné těžkosti církevního společenství a jednotlivců. Jako syn rodinné republikánské tradice prožil jsem je ve vnitřní rezii
Dokončení na str. 3

Projev br. patriarchy k jubileu fakulty

Studium teologie na Husitské teologické fakultě i na dalších dvou fakultách Karlovy univerzity – katolické a evangelické navazuje na středověkou tradici. Tehdy studium teologie završovalo mnohaleté univerzitní vzdělávání. Dějiny Karlovy univerzity jsou historicky spojeny s působením Mistra Jana Husa a také s obdobím kališnické univerzity, kdy se v době krále Jiřího z Poděbrad přisahal na kompaktní (Svatoš, M.: Kališnická univerzita /1419-1556/. V: Dějiny Karlovy univerzity I., Praha 1995, s. 208). Dnešní jubileum Husitské teologické fakulty připomíná návaznost na starší Husovu československou bohosloveckou fakultu. Část z nás studovala na tehdejší Husově fakultě, mladší generace již na Husitské teologické fakultě. Někteří z nás studovali na obou fakultách.

Slavnostní zahájení činnosti Husovy československé bohoslovecké fakulty před 50 lety se konalo dne 16. října 1950 zde v Karolinu (srov. Český zápas 1950, č. 42). Jako by tím bylo mimoděk předznamenáno, že se tato fakulta stane za čas součástí Karlovy univerzity. Stalo se to před 20 lety. Něco takového tehdy v padesátých letech 20. století by si státní představitelé, kteří zde pronášeli své projevy, ani nemohli představit a ani by si to samozřejmě nepřáli. Neboť byli to

právě oni, kteří teologii - reprezentovanou katolickou teologickou fakultou - z univerzitního vzdělávání vylučovali.

Tenkrát v poválečném období při vzniku fakulty byla Církve československá v rozvoji a růstu. Počet věřících této církve ještě zaujímal významné místo ve společnosti. A také husitství bylo živým politickým tématem. Církve československá byla považována za nositelku Husova odkazu a husitské tradice, proto o ni byl ze strany státních orgánů takový zájem. Jméno českého reformátora Mistra Jana Husa dostala nová fakulta přímo do svého názvu. Kdyby nebyl návrh přijat, tak bylo alternativou pojmenování Komenského či Farského fakulta. Komenského fakulta byla nazvána evangelická. Prof. Zdeněk Trtík se jasně vyslovil, že nese-li tato fakulta Husovo jméno, pak ji to zavazuje k tomu, aby byla teologickou křesťanskou fakultou a prvním a nejdůležitějším pramenem je pro ni Písmo svaté, jako tomu bylo u Mistra Jana Husa (Trtík, Z.: K čemu fakultu zavazuje jméno Husovo. NR 1950, s. 305-306). Tím byl charakterizován nástup tzv. biblické teologie, jejíž představitelé byli právě učitelé z první generace na Husově fakultě - již zmíněný prof. Zdeněk Trtík, dále prof.
Dokončení na str. 3 a 4

K památce zesnulých

Největším zázrakem na světě je sám život. Pokud vím, jsme jedinou planetou ve vesmíru, o které astronomové zatím tvrdí či jasně vědí, že je na ní život.

A druhým, méně exaktně průkazným zázrakem, přijímaným vírou, je existence života po smrti. Po materiálním konci v této dimenzi. Pán Ježíš Kristus říká nádherná slova: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“

Kristus zde mluví o tom, že ne všechno, co známe, vidíme, zjišťujeme, tím končí. Že je zde jiná existence, život věčný. Život, řekněme, symbolicky, v jiné dimenzi... Život mimo náš známý čas a prostor. Apoštol Pavel říká: „Není-li zmrtnýchvstání, potom jezme a pijme, protože zítra zemřeme.“

My máme naději života věčného! Života jiné kvality. Proto Ježíš tak krásně říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí!“ Naše srdce se totiž smrti jako konce bojí. Jak říká básník Jiří Wolker – smrt není zlá, hořké je umírání...
Nejistota. Strach. A my se bojíme.

A proto Kristus vyhlásuje s Boží autoritou: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, má život věčný.“ Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí. My nemusíme mít, sestry a bratři, úzkost z konce našeho pozemského bytí. Můžeme říci: „Já vím, že Vykupitel můj živ jest a on mě vzkřísí v den nejposlednější.“ To má moje evangelická babička napsáno na svém hrobě. Ona věděla! Ona byla věřící...
Jestli v tomto čase nebo v čase již probíhající, není důležité, protože to je Boží tajemství. Až tam uvidíme tvář v tvář. Jeden známý pražský římskokatolický farář říkával: „Já se tak těším, až mě Pán Ježíš na tom nebeském letišti bude čekat a obejmje mne...“ Já se tak těším!

Pokud jsme neměli úzký kontakt v modlitbách a bohoslužbě s Kristem, těžko se těšíme na onen věčný život! Kdo miluje, ten věří!
Kdo miluje, ten se těší na svého milovaného! Na Krista a velký zástup nebeských svědků, jak píše epistola k Židům, na své milované zesnulé v Kristu!

Kdo žije kvalitní Boží život již zde, ten se těší na život věčný. A smrti, pláče a bolesti již v Novém Jeruzalémě nebude, vypovídá kniha Zjevení.
Sestry a bratři, žijme s Kristem již dnes, protože zítra, obrazně řečeno, budeme po zániku našeho těla s ním. Kdy a kde, není důležité. Láska se neptá, láska miluje, láska se těší! Těšíme se na setkání s Ježíšem Kristem? Potom se nebojíme stárnutí a smrti. Smrt byla porážena na kříži! Ježíš vstal z mrtvých. Právoslavní v ruštině říkají „voskresenje“, to je neděle, neděle vzkříšení.

„Milý můj a já jsem milého svého“ – slova z Písně písní. Jestliže je pravdivý náš výrok v liturgii: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus,“ potom se na Krista těšíme... A nebojíme se. Protože z blahoslavenství známe verš „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je Království nebeské.“ (Mt 5,2) Lze to přijmout také tak, že je blaze těm, kteří se nestarají o to, co jim říká racionální rozum, ale věří své lásce, Bohu Hospodinu. Kterí jsou šťastní... Blažení. Jim už nyní náleží Království nebeské!
Mgr. Petr Mečkovský

Z kazatelského plánu

24. NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu.
Mt 8,8a

První čtení Písma: Jr 29,11–13

Tužby:

2. Abychom všichni Pánem Ježíšem Kristem byli očištěni pro pravý a opravdu radostný život, modleme se k Hospodinu.

3. Za dar statečné a skutečně silné víry spoléhající se na Ježíše Krista, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spáso! Hospodine! Ty jsi naší jedinou chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně. (Srv. Ž 44,9)

Nespoléháme na nic než jen na tebe. Mocí svého Slova jsi nás již tolikrát zachránil! Prosíme: I dnes k nám promluv svým mocným a přetvářejícím slovem v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ř 12,17–21

Evangelium: Mt 8,1–13

Čtení Písma k obětování: Ž 130,1–2

K požehnání:

Pane, naše spáso! Hospodine, Bože náš! Tvůj Syn nám řekl: „Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít. A kdykoli povstáváte k modlitbě, odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení.“ (Srv. Mk 11,24–25) Svým bližním odpouštíme, Pane, a v pokoře čekáme, že i nám odpustíš všechny naše hříchy a obdaříš nás svým požehnáním.

Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil. Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 76 nebo 146, 7 nebo 39, 172

RUDOLF MEDEK: HUSITSTVÍ V BOHOSLUŽBĚ, UČENÍ A ŽIVOTĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ 14

Pokračování z minulého čísla

Přenesení služeb kněžství na svěcence znamená pověření k všestranné péči o obětní obecenství obce, zvláště konáním bohoslužeb, hlásáním Slova Božího, vysluhování svátostí a pastýřskou službou. Přenesením služeb na svěcence kněžství Boží církve nepomijí, nýbrž je zajišťováno péčí vysvěcených kněží o ně (Základy víry ČČSH, teze 344.345.346). Přenesení kněžské služby se v ČČSH stejně jako u husitů uskutečňuje ve svátosti svěcení kněžstva. „Svěcení kněžstva je svátost, v níž Boží církev na modlitbách přenáší služby svého kněžství na osoby způsobilé a osvědčené, a v níž Duch svatý přistupuje ke svěcenci, aby dokonal jeho vnitřní povolání ke kněžskému poslání“ (Základy víry ČČSH, teze 342).

V souhlase s M. Janem Husem neznáme v duchovenském stavu více stupňů, než jenom řád kněží a jáhnů a přijímáme názor, že není rozdílu mezi knězem a biskupem co do svátostné moci. Proto nemáme vyššího svěcení nežli je svěcení kněžské. Lišíme se tím od římských katolíků, kteří vedle kněžského svěcení mají

ještě svěcení biskupské. Toto biskupské svěcení je vyšší nežli je svěcení kněžské, ba kněžské svěcení je vlastně jen odvozeninou z tohoto základního svěcení biskupského. Náš biskup co do kněžské moci je první mezi rovnými. Tomu neodporuje skutečnost, že ne každý kněz, ale jen biskup může udělovat svěcení kněžstva. Toto výlučné právo biskupovo je v ČČSH jen opatřením správním. Nevychází z toho, že by měl biskup nějakou vyšší svátostnou moc, ale vychází z jeho vyššího správního úřadu. Proto svátost svěcení kněžstva neuděluje sám, ale zpravidla ji spolu s ním uděluje někdo z laických členů diecézní nebo ústřední rady. „Zevní úkon svěcení kněžstva záleží v tom, že zástupci církve vzkládají na svěcence ruku, říkájíce: Osvěcuj a posiluj tě Bůh Duchem svým svatým, amen“ (Základy víry ČČSH, teze 343). Z této skutečnosti, že biskup nemá jiné moci, než jenom moci kněžské, vyplývá, že v ČČSH nemáme katolického obřadu „svěcení na biskupa“, ale jen obřad ordinace (oddělení ke službě biskupa) a uvedení v úřad (instalace) biskupa. I tyto

dva obřady se konají za účasti laiků, členů ústřední rady a diecézní rady, kteří spolu s biskupem skládají na ordinovaného ruce a tím obřadem oddělují ho k biskupské službě, ale neudělují mu zvláštní kněžskou a svátostnou moc. Je to tedy něco jiného než římskokatolické „svěcení na biskupa“, kde se taková moc svěcením biskupovi uděluje. Rozdílnost tohoto pojetí je dána učením o tzv. „apoštolské posloupnosti“ (sukcesi). Toto učení říká, že Pán Ježíš odevzdal trojí moc svého úřadu, tj. moc učitelskou, kněžskou a pastýřskou, svým apoštolům a ti zas ji předali biskupům a biskupové si ji předávají z generace na generaci až do našich dnů ve svátosti biskupského svěcení. Tato apoštolská posloupnost je podle katolického učení znamením a zárukou přítomnosti apoštolské nauky a moci v církvi a biskupové část této moci přenášejí na nižší duchovenstvo ve svátosti kněžského svěcení. Husité tuto nauku o apoštolské posloupnosti podrželi a to bylo důvodem jejich těžkostí při organizaci husitské církve.

Pokračování příště

Nad Písmem

JE NEMOC BOŽÍM TRESTEM?

V dnešní den se obrátím nejprve k dětem ve společenství našeho sboru. Děti, měly jste už někdo žloutenku? Nebo jinou nakažlivou nemoc? To vás odvezli na infekční oddělení do nemocnice, kam za vámi nesměl nikdo na návštěvu - ani tatínek a maminka. Kdo jste takovou nakažlivou nemoc prodělali, jako děti či dospělí lépe jistě rozumíte pocitu malomocného, který v dnešním evangeliu přichází za Ježíšem se slovy: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Nemocnice tenkrát nebyly, uzavřené izolační oddělení neměli, - a tak ty nemocné zkrátka vyhnali z města nebo z vesnice ven do pustiny. Nesměli se s nikým stýkat, aby někoho nenakazili. Ale to nebylo ještě to nejhorší, co se tenkrát s nemocnými dělalo. Horší bylo, že nemoc považovali za Boží trest: „Ten člověk musel vyvádět nějaké špatnosti, musel moc hřešit, a Bůh ho potrestal nemocí. Nemocný - to je zločinec, to je darebák - je Bohem poznamenaný.“ A tak ho vyloučili ze společnosti slušných a zdravých lidí. Bylo to kruté a my si myslíme: dobře, že žiju až teď, teď je to přece jen už lepší. Ale nepletme se: tak moc se myšlení lidí zas nezměnilo. Když vidíme, že u někoho náhle vypukla zlá choroba, napadá nás i dnes: „To má z toho, že špatně žil. Je takový... To ho Pán Bůh potrestal, za to... a víme přesně, za co.“ - A když onemocníme sami? Každý kněz by mohl vyprávět, kolik nemocných mu klade rozhořčenou otázku: „Co já jsem tak zlého udělal, že jsem takhle postižen? Copak jsem horší než jiní lidé? Proč jsem takhle trestán? Proč zrovna já tu ležím, proč ne druzí? Jsem slušnější než ti zdraví „darebáci“. Jen si vzpomeňte, jestli vás také starozákonní otázky nenapadaly, když jste byli nemocní. Takové „starozákonní otázky“ - řekl jsem právě. Ale i ve Starém zákoně

najdeme už lepší pochopení smyslu nemoci. Zvláště kniha Job prosazuje zcela jiný názor na nemocného. Vzpomínáte si na tu knihu? Když bohatý náčelník Job rázem zchudl, ztratil rodinu a onemocněl malomocností, shodli se jeho přátelé na obvyklém názoru, že to vše je Boží trest za jeho hříchy, za špatný život. Ale Job to odmítá uznat: „Nejsem nijak zvlášť horší, hříšnější než ostatní zdraví lidé - možná jsem i o něco lepší než mnozí z nich.“ A pisatel knihy dává za pravdu Jobovi: „Tvé trápení není Boží trest. Bůh je ti právě v tvém trápení blízko. Tvé trápení tě učí důvěřovat Bohu a spoléhat na Boha.“ Evangelium dnešní neděle je jedním z nejpěknějších textů Nového zákona k otázce nemoci a trápení. Slyšíme tu, že žádný předpis, žádný zákaz nedokáže zabránit Pánu Ježíši, aby se k nemocnému soucitně přiblížil. Žádné nebezpečí nákazy nezabrání, aby se ho s láskyplným soucitem dotkl, pohladil. Ježíš se nemocí nebojí, Ježíš ji hojí a nemocného vrací do jeho domova, do jeho prostředí. Rozumíte tomu? Nemoc je zlá věc, nemocí by ani neměly být. Ježíš neposílá nemoc, ale pomáhá ke zdraví. Dnešní evangelium nám oznamuje zprávu vpravdě radostnou: Když onemocníš, máš příležitost zažít bezprostředně Boží blízkost a Boží lásku. Bůh tě chce uzdravit - jen k němu volej o pomoc s plnou důvěrou, jako ten malomocný. Každý nemocný má tedy plně právo doufat, že ho Bůh uzdraví, že bude zase šťastně žít mezi svými: buď v domově pozemském - nebo v domově nebeském. Nemá smysl lámat si v nemoci hlavu otázkou, proč zrovna já tu ležím, a druzí jsou zdraví. Má smysl, aby nemocný se s plnou důvěrou upnul na Boha. Má smysl, aby zdraví jej nevyloučili ze svého

Mt 8,1–13

společenství, ale navštěvovali jej, věnovali se mu. A co vy, děti? Malé děti na návštěvy do nemocnice nepouštějí, ale doma zajít za babičkou, když leží, můžete. Ale já mám na mysli ještě něco jiného. Víte, oni zlí a špatní spolužáci a kamarádi, ti jsou také nakažliví, infekční. Znáte dobře, jak jsou špatné vlastnosti nakažlivé: Jen někoho uvidíš, že něco špatného dělá či říká, a už máš chuť udělat a říkat to také tak. Proto ti rodiče radí, aby ses se špatnými nekamárádil. Nejprve se musejí uzdravit ze svých vlastností, aby mohli mezi lidmi, aby mohli mít dobré přátele. Pomáhej jim tím, že se k ničemu špatnému nenecháš navést. I mezi námi je dost „málo mocných“, dost nakažených buď tělesným neduhem, nebo i neduhem duše - hříchem, špatným návykem. Pojďme proto teď všichni společně vstříc Kristu, který ve svátosti večere Páně přichází mezi nás. Volejme k němu společně o uzdravení. Ale abychom mohli být opravdu uzdraveni, vzbudme a vyznejme napřed svou víru spolu se setníkem: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo a můj sluha bude uzdraven.“ Amen.

Martin Kopecký

**Pane,
dej nám, prosíme,
dozrát do pokory
setníka,
který zakusí
velkou milost
tvého slova:
„Jdi,
a jak jsi uvěřil,
tak se ti staň.“
Amen.**

Projev prof. Zdeňka Kučery...

Pokračování ze str. 1
stenci a v čase pražského jara veřejného útoku zde i ve Švýcarech, kde jsem studoval, za nějž jsem zaplatil propuštěním z fakulty. Bohu díky za tu zkušenost. Z hlediska obecné charakteristiky jeví se jako čas bez začátku a bez konce, čas nekonečného čekání v čekárně na to až vrznou dveře a otevřou se, čas v rukách druhého, čas odcizení. Kocábova populární píseň S cizí ženou v cizím pokoji není jen artikulací odcizení privátního ale podprahově vyjadřuje atmosféru odcizení, ztrátu identity české společnosti. Obecná zkušenost „předsině a čekání“, charakteristická pro emigraci a vnitřní emigranty, mě také potkala. Po ukončení studia na svolení k doktorátu a asistenturu jsem čekal 14 let a na habilitaci dalších 9 let. Vita brevis, ars longa. A pak 17. listopadu 1989, kdy jsme se od Alberta ubírali na Vyšehrad, čas oponou trhl a čas se rozeběhl. Děkan-ská volba, závod o inkorporaci, zápasy o alternativní pojetí fakulty. Čas jako příležitost a výzva k jednání a tvoření, čas běhu i odpočinku, prostě čas, který je šancí aktivně žít a tvořit. Odbočení do doby minulé, na jejímž pozadí je nutno chápat současnost, snad dává plastické vidění na naši přítomnost: Navzdory všem nedostatkům, jimiž současná česká společnost trpí a někdy i úpí, náš život a život generací, jež vzděláváme, i naše dílo, které dovršujeme a předáváme svým žákům, závisí na kvalitativně jiných společenských demokratických předpokladech a představují nesrovnatelně jinou, svobodnou životní a badatelskou šanci než v časech diktatury jedné strany.

Trvalo deset let od sametové revoluce, když se jako výzva k nové vědecké pracovní orientaci na UK zavedly vědecké záměry fakulty. A tady mohl obstát jen ten, kdo dovedl žít v čase, neobával se závodního běhu, rozložil své síly a zaměřil se na cíl. Začalo to už přípravou: přípravné práce usměrňovaly, jak orientovat výzkum. Bylo nutné jasně definovat téma, cíle, strategii a metodický postup, harmonogram a předpokládané výsledky. Už zvládnutí přípravných prací znamenalo vstup do tvůrčí svobody reálně vymezené tím, co by se dalo nazvat společenským zadáním a zájmem.

Naznačenou tvůrčí radost členové řešitelského týmu poprvé zakoušeli při práci na záměru, týkajícího se modernismu a reformního katolicismu jako zdroje pramene z něhož vyrostl eklesiologický útvar Církve československé a její teologie radikálního modernismu. Podařilo se nám prokázat mezinárodní souvislosti motivace vzniku mladé církve, jež měly pod povrchem dobových hesel hluboké teologické a etické kořeny. 4 originální monografie, dvě kolektivní monografie v němčině s kolegy z Mnichova o spiritualitě a s kolegy z Regensburgu o řeči o Bohu, sborníky Modernismus – historie nebo výzva (2002), Živý odkaz modernismu (2003) a Docete omnes gentes (2004) vypovídají o rozšiřování obzoru a poznání právě tak, jako svazky v němčině vypovídají o zasíťování do německého akademického pole. Výsledky nemají význam jen pro fakultní a církevní tradici, nýbrž i pro objasnění charakteru, souvislosti a vztahů české myšlenkové kultury na

přelomu a v první polovině 20. stol. vůči evropským ideovým inovacím. Výzkumný záměr Církve v českých zemích a otázka nacionalismu, jehož hlavním řešitelem je pan děkan Jan B. Lášek, na výsledky předchozího bádání navazuje a rozvíjí je aktuálním tématem nacionalismu, jeho historických kořenů, možností překonávání a futuristickým výhledem k mnohonárodnostní a multikulturní společnosti. Témata výročních konferencí naznačují analytické-syntetické rozpracovávání ústřední problematiky.

Rok 2005 - Církve a náboženské společnosti v českých zemích a jejich historický přístup k národnostní otázce

Rok 2006 - Národ a národnost v pojetí církvi a náboženských společností a církvi v ČR dnes

Rok 2007 - Migrace obyvatelstva v globalizujícím se světě a náboženská otázka. Křesťanství a mezináboženský dialog

Rok 2008 - Náboženství a společnost. Role náboženství a specificky křesťanství a judaismu

Rok 2009 - Soužití národů a národností u nás v náboženské reflexi současnosti

Rok 2010 - Církev československá husitská a nacionalismus v evropském ekumenickém kontextu

Ve dvoudenních setkáních bylo v průměru absolvováno 21 příspěvků. Výchozí konference ohledávala ústřední téma historicky. Na ni navázala současná reflexe nacionalismu. Z tohoto pozadí se zkoumání posunulo k brilantní otázce migrace se specifickým zřetelům k mezináboženskému dialogu, který je v dalším roce reflektován v ohnisku křesťanství a judaismu. Závěrečná témata míří k současnosti a v posledním roce se zaměřují na vlastní pole působení ČČSH a její roli v ekumenickém kontextu.

Publikační aktivita je mimořádná: dosáhla 17 svazků ve speciální edici Deus et gentes a je plánováno či již

rozpracováno dalších 8 svazků. Z titulu stojí za upozornění:

Stanislav Příbyl, *Ekumenismus a právo*
Jiří Kejř, *Z počátků české reformace*
Salim Murad, *Zahraniční politika Slovenské republiky jako faktor konsolidace demokracie*

Jaroslav Hrdlička, *Život a dílo prof. Františka Kováře*

Zdeněk Vojtíšek, *Nová náboženská hnutí a kolektivní násilí*

Výzkumný záměr je realizován v česko-německé dialogické spolupráci, což práci činí zajímavou a přináší aktuální podněty. Pozoruhodná je účast osobností z východní Evropy; tím se prakticky odbourávají předsudky, jež přetrvávají mezi Západem a Východem Evropy. Spolupráce je nejen národnostně, ale konfesijně hladká a přináší i netematizované zkušenosti soužití v globalizované a multikulturní společnosti. Záměr aktivizoval mladé i starší osvědčené spolupracovníky a nejen po stránce badatelské, ale i společenské přinesl a přináší ovoce pro českou vědu, teologii a především pro mateřskou fakultu a církev. Na včerejším konferenčním zasedání kolega docent Jiří Vogel přesvědčivým způsobem prokázal, jak ČČSH, již se vytykala nacionalistické rysy, překonávala a dnes již překonala nacionalistické tendence ve jménu univerzálního Božího zjevení. Církve v ČR v ohledu sblížení národů a kultur konají neokázalou, ale o to působivější činnost, která míří k menšinám, jež potřebují zastání. Uznání a dík náleží řešitelům, jmenovitě hlavnímu řešiteli panu děkanu prof. J. B. Láškovi, personálu děkanátu a zejména rektorátu, jeho orgánům a jmenovitě magnificenci rektorovi prof. V. Hamplovi za vstřícný přístup k badatelské práci fakulty i k jejím všedním problémům.

Quod bonum, faustum, felix fortunatumque eveniat.

Zdeněk Kučera

Projev bratra patriarchy...

Pokračování ze str. 1
Jindřich Mánek a prof. Otto Rutrle. *Od modernistické vize nové křesťanské kultury a liberalismu se teologie naší církve stále více začala zaměřovat na Písmo a tradici. Společnost se stávala stále více ateistická a totalitní stát usiloval represemi dostat církev do izolace. Studium teologie bylo výlučně přípravou na duchovské povolání, avšak umožňovalo relativně svobodný prostor a poznání bohatství židovsko-křesťanského myšlení. Těžistěm bylo Písmo svaté a křesťanská tradice. Teologie v té době tvořila defenzivní alternativu k ateistické ideologii. V těchto podmínkách vedl a formoval fakultu děkan prof. Milan Salajka (Salajka, M.: Úsilí ČČS(H) na poli fakultní teologické práce a bohosloveského vzdělávání. Praha 1987). Naše přítomnost je plná neustálých změn, projevuje se v mnohoznačnosti a v pluralitě kultur a náboženství. Touto odvážnou cestou otevřenosti vůči přítomnosti se vydala Husitská teologická fakulta, která se stala součástí Univerzity Karlovy. Tím, kdo utvářel koncepci a organizoval přerod od konfesní fakulty k otevřené fakultě, byl prof. Zdeněk Kučera (Kučera, Z.: Husitské bohosloví. HTF UK Praha*

1995, s. 5-29). Byl posledním děkanem staré Husovy fakulty a současně prvním děkanem nové fakulty (Kučera, Z.: Byl jsem posledním děkanem Husovy československé bohosloveské fakulty. ČZ 2010, č. 41 a 42; též Tříkrát v čele alternativní teologické fakulty. ČZ 2010, č. 35 a 37). S ním spolupracoval a na něho navázal prof. Jan Blahoslav Lášek, pozdější nástupce ve funkci děkana. Ideovými a odbornými východisky fakultního profilu jsou středověký husismus a novodobý modernismus, které tvoří duchovní a historické kořeny Církve československé husitské.

V církvi si potřebujeme teologie vážít, pěstovat ji a rozvíjet. Teologie jako lidská myšlenková činnost sama o sobě nemůže vytvářet víru a probouzet život církve. Projevy víry a existence církve předcházejí teologii a jsou to předem dané skutečnosti (srov. Trtík, Z.: *Theologické úvahy*. Praha 1952, s. 141). Teologie je charakterizována jako „reflexe žité víry“ (Karl Rahner), neboli je kritickým promyšlením života v víry a praxe církve pod normou Božího slova. A toto teologické kritické promyšlení má ochrannou funkci. V tom spočívá nezastupitelný

Dokončení na str. 4

Novinky z Rychnova nad Kněžnou

V rychnovském Husově sboru se v neděli 26. září od 9 hodin konala slavnostní bohoslužba, kterou sloužil královéhradecký biskup Štěpán Klásek. Byla věnována 40. výročí kněžského svěcení místní farářky Aleny Naimanové.

Pro Rychnov nad Kněžnou to bylo další významné setkání - loni v listopadu tu totiž sloužil bohoslužbu patriarcha Tomáš Butta u příležitosti 70. výročí prvních bohoslužeb v tomto městě. Ty se konaly v této tehdy nově zakoupené budově 12. listopadu 1939, když už předtím - 5. a 6. července - visel na této budově husitský bílý prapor s červeným kalichem.

Je zásluhou farářky Aleny Naimanové, že rychnovská náboženská obec má partnerské sbory v Německu a Polsku - Evangelickou lutherskou církev v saském Weissigu u Drážďan, Evangelickou lutherskou církev a Evangelickou reformovanou církev ve Varšavě. Ostatně střecha rychnovského Husova sboru byla z velké části opravena v roce 2006 za peníze německých věřících ze Saské evangelické církve ve Weissigu. S tímto sborem udržují Rychnovští kontakty více než šest let. Tehdy uvedla právě Alena Naimanová: „90 % střechy je jejich, věnovali nám na její opravu 400 tisíc korun. Naše kontakty jsou osobní, pokračují na vztazích mezi lidmi, oni jezdí k nám – v Rychnově se jim líbí - a my zase k nim. Pomohli i potom, brigádnicili s námi – v tom roce s námi kopali kolem celého Husova sboru příkop pro uzemnění hromosvodu.“

Rychnovští opláceli - toho roku v prosinci odvezli plný kombík vánočních výrobků do Weissigu na tamní vánoční bazar, jehož výtěžek šel na 200tisícovou (v eurech) rekonstrukci staré fary, policejné zakázané používat. Do Německa tehdy Rychnovští odváželi mj. 400 hořických trubiček, vánoční ozdoby, cukroví, pivo z náhodského pivovaru, ozdobené papírové krabíčky, zlacené a stříbrné oříšky, hvězdičky, andělíčky na zapichování do květináčů i figurky ze šustí... Věřící z Weissigu pomohli rychnovským oslavit i 90. výročí vzniku naší církve. 3. října přijeli na návštěvu a přivezli svícen se svíci vyrobený jedním z německých bratrů. Na oplátku dostali keramické kříže vyrobené k 90. výročí vzniku naší církve našim diakonickým zařízením v Trhových Svinech.

Dr. Josef Krám

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci**

**můžete přispět i vy
na účet:**

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9 + číslo náboženské obce

ZPRÁVY

Výstava praporů

Výstavu praporů náboženských obcí brněnské diecéze pořádá náboženská obec Brno-Botanická. Zahájení výstavy se koná 7. listopadu v 16 h. Výstavu je možno zhlédnout až do konce listopadu. Bude přístupná vždy v neděli od 11 do 12 h a ve čtvrtek od 14 do 18 h.

(eb)

Zajímavý film

O státním svátku 28. října měl na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě světovou premiéru film **Zachraňte Edwardse**, který vypráví příběh rodičů, jimž bylo v těhotenství diagnostikováno těžké postižení jejich dítěte. Opření o svou víru odmítli doporučený potrat i negativní reakce svého okolí a pustili se do boje o život nenarozené Juliánky. Zajímavostí je, že oba rodiče jsou aktivními členy naší církve, Marcel Sladkowski je archivářem brněnské diecéze, jeho žena Šárka je finanční zpravodajkou náboženské obce Zlín.

Film **Zachraňte Edwardse** vznikl v koprodukcii Febia a HBO a režisérka Dagmar Smržová jej natáčela v letech 2007-2010. Zájemci jej mohou zhlédnout 14. listopadu v 19 h v kině Malá scéna ve Zlíně nebo 15. listopadu v 19.30 h v Cine Star Anděl v Praze na Smíchově.

Následně bude film vysílat televizní stanice HBO, a to 18. listopadu ve 22 h, 24. listopadu v 16.45 h a 29. listopadu v 0.00 h.

Více informací na

www.dokument-festival.cz/mov_de-

tail.phtml?mov_id=19431 nebo na www.hbo.cz/movie/zachrante-edwardse_-69951.

(red)

Hamlet v Heřmanově Městci

Zveme na divadelní představení "Že by Hamlet?" do rytířského sálu zámku v Heřmanově Městci. Komedialní veršované představení inspirované Shakespearovou hrou uvede divadlo Expekus, které je součástí neziskové organizace Sdružení DUHA, 6. listopadu v 18 hodin.

Alena Tučková
farářka

Koncert v Pěňčíně

Dne 19. listopadu od 16 h se koná v náboženské obci Pěňčín koncert komorního souboru. Tento koncert ponese název "Ohlédnutí za plynoucím časem". Jste srdečně zváni.

(rst)

K Vánocům z Nazaretu

Nazaret, diakonické zařízení naší církve v Borovanech a v Trhových Svinech připravuje znovu nástěnný kalendář. Tentokrát nás bude provázet klasickým dílem české literatury – Babičkou Boženy Němcové. Rádi bychom i v naší lehce chaotické době připomněli tuhle vzácnou knihu. Výtvarná část kalendáře vznikla opět v naší dílně a to za použití ručně vyráběného papíru. Kalendářem prováží úryvky z knihy a nechybí ani obálka s překvapením na závěr roku. Kalendář bude stát opět 150 Kč a je možno jej zaslat poštou.

Objednávky na tel.: 603175004 nebo 736711253 popřípadě mailem nazaretidilna@centrum.cz.

Stejně tak je možno objednávat naše

vánoční pohledy, které v průběhu let vznikaly různou technikou – malováním, za použití textilu či ručního papíru a nyní kombinací skla a drátování.

Tyto i další výrobky je možno rovněž nakoupit v našem e-shopu na adrese: www.nazaret.cz. Děkujeme za váš případný zájem a tento způsob pomoci našemu zařízení.

Karel Filip
ředitel střediska

Výstava v Rudné

Náboženská obec v Rudné u Prahy všechny srdečně zve na výstavu k 90. výročí vzniku Církve československé husitské a k 87. výročí otevření Husova sboru. Vernisáž výstavy proběhne za účasti pražského biskupa Davida Tonzara v pondělí 15. listopadu od 15 h v Husově sboru v Rudné u Prahy.

Husův sbor v Rudné u Prahy je nejen církevní památkou, ale svým stavebním řešením ve stylu geometrické moderny patří rovněž mezi významné architektonické dominanty Rudné. V době svého vzniku v listopadu 1923 byl vůbec prvním sborem v celé pražské diecézi a v červenci 1925 jej navštívil první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk s ministerským předsedou Antonínem Švehlou. Opravdu výjimečná stavba prohlášená ministerstvem za kulturní památku, je prochnuta nesmírnou obětavostí a láskou několika generací věřících čechoslováků a určitě stojí za to ji navštívit. Přijďte tedy spočinout.

předsedkyně rady starších
Miluška Havlůjová,
farářka Libuše Vodičková
a autor výstavy Martin Jindra

Z EKUMENY

VATIKÁN KRITIZUJE VOLBU NOBELOVA VÝBORU

Vysoký představitel Vatikánu odsoudil udělení Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu průkopníkovi umělého oplodnění Robertu Edwardsovi. Rozhodnutí švédského výboru označil za "naprosto nepřijatelné".

Ignacio Carrasco de Paula, který stojí v čele Papežské akademie pro život a zároveň působí jako mluvčí Vatikánu pro bioetické otázky, rovněž prohlásil, že Nobelova cena zcela ignoruje etické otázky spojené s umělým oplodněním. IVF podle něho vedla ke zničení velkého množství lidských embryí. Monsignor Carrasco řekl, že bez této metody by ve světě neexistoval obchod s lidskými vajíčky ani "množství mrazicích boxů naplněných zmrazenými lidskými embryi". "V nejlepším případě jsou tato embrya transferována do dělohy, mnohem pravděpodobněji však skončí opuštěná nebo mrtvá. A to je problém, za který je nový vítěz Nobelovy ceny odpovědný," prohlásil Ignacio Carrasco de Paula.

Res Claritatis

POLSKÝ PREMIÉR POŽADUJE PO POLITICÍCH, ABY SE NECÍTILI ODPOVĚDNÍ ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVI

Polský premiér Donald Tusk z liberální Občanské platformy chce, aby se polští politici necítili být odpovědní Římskokatolické církvi, ale svým voličům. Řekl to v rozhovoru pro rádio TOK FM v souvislosti s debatou o uzákonění umělého oplodnění ve zkumavce (in vitro). Před několika dny jeden z biskupů nepřímo pohrozil vyloučením z církve těm poslancům, kteří zvednou ruku pro návrh zákona schvalující tuto metodu umělého oplodnění. "Chci zavést nový světský zvyk, že politici v okamžiku, kdy je lidé zvolí, odpovídají svým voličům, a ne představitelům církve," prohlásil Tusk. "A budu to hlídat," dodal. Dolní komora polského parlamentu bude jednat o několika návrzích zákona o umělém oplodnění metodou in vitro. Do debaty o této problematice se zapojila i Římskokatolická církev. V pondělí biskupové kvůli manipulaci s lidskými zárodky při umělém oplodnění in vitro tuto metodu nazvali "mladší sestrou eugeniky", tedy šlechtění člověka. "Některí politici mají sklon se chovat jako biskupové, někteří biskupové k takovému chování, jako by byli politiky," poznamenal Tusk. Na druhou stranu si ale na rozdíl od některých svých stranických kolegů nemyslí, že by se představitelé Římskokatolické církve snažili politiku "vydírat". Tusk podporuje jednu z liberálních verzí zákona o in vitro, která předvídá, že by tuto metodu umělého oplodnění mohli podstupovat manželské páry i heterosexuální dvojice žijící "na hromádce" a podle které by se mohlo vytvářet více zárodků a zmrazovat je. Polský premiér také chce, aby se umělé oplodnění metodou in vitro hradilo z veřejného zdravotního pojištění. "Nemůžeme to nechat jako exkluzivní metodu, dostupnou jenom zámožným," řekl.

podle ČTK

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ SETNÍKOVA SLUHY

Věty příběhu z Mt 8,5-13 je třeba správně seřadit. Pokud se vám to podaří, písmena v závorkách za větami vytvoří tajenku.

1. „Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.“ (E)
2. Setník však odpověděl: (E)
3. „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu.“ (N)
4. „Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském.“ (H)
5. Když přišel do Kafarnaum, přistoupil k němu jeden setník a prosil ho: (P)
6. „Jdi, a jak jsi uvěřil, tak se ti staň.“ (N)
7. „Ale synové království budou vyvrženi ven do tmy; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (O)
8. Řekl mu: Já přijdu a uzdravím ho.“ (N)
9. „Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují.“ (J)
10. „Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a hrozně trpí.“ (A)
11. Potom řekl Ježíš setníkovi: (D)
12. „Ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven.“ (E)
13. Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: (M)
14. „Řeknu-li některému „jdi“, pak jde; jinému „pojď sem“, pak přijde; a svému otroku „udělej to“, pak to udělá.“ (S)
15. A v tu hodinu se sluha uzdravil. (I)

(Řešení z minulého čísla: Větev; bambulka na Zacheově čepici; vlasy, nos a ruka přihlížejících.)

Jana Krajčírřiková

Roční předplatné na rok 2010 činí 364 Kč.
Číslo účtu pro placení předplatného:
43-3856220207/0100

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 8. 11. - 20 hodin
Händel, Orff, Gershwin, Bizet
Prague Brass Ensemble
- * 9. 11. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka
- * 10. 11. - 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský - flétna,
J. Popelka - varhany
- * 12. 11. - 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
- * 12. 11. - 20 hodin
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek - trubka
- * 13. 11. - 17 hodin
Vivaldi, Schubert, Albini
B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka
- * 13. 11. - 20 hodin
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek - trubka
- * 14. 11. - 17 hodin
Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET

Projev bratra patriarchy...

Dokončení ze str. 3
význam teologie, neboť živou víru chrání, zušlechťuje a kultivuje. Čím je hlubší a důkladnější naše teologické poznání, čím širší je náš rozhled, tím více můžeme předávat. Duchovenská, kazatelská a pastorační služba je stále „vydávání“. Jestliže člověk během svého studia pronikne do hloubky a načerpá potřebné znalosti, pak se hned v běžných úkolech duchovenské služby nevyčerpá tak, že nemá již co kvalifikovaně předávat. To znamená se na určitou dobu uzavřít a soustředit se na studium i rozvíjení duchovního života.

Teologie má úzký vztah k církvi. Církev je neodmyslitelnou půdou, v níž je teologie zakořeněna. Teolog potřebuje společenství církve. Zdeněk Trtík to vyjádřil takto: „Žádný věřící a zároveň kritický křesťan a bohoslovec nemůže žít bez církevního a bohoslužebného společenství, bez kritického navazování na tradici a bez neustálého duchovního styku s duchem Ježíše Krista“ (Trtík, Z.: Teologické úvahy, cit. s. 121). Podle Karla Bartla „teologie není samoučelná, ale slouží sboru“ (Barth, K.: Uvedení do evangelické teologie. Praha 1988, s. 2001). Filosofie může být individuál-

ní, ale teologie je církevní, jak to vyslovil Tomáš Špidlík (Špidlík, T.: Vědy – umění – náboženství. Protiklad nebo soulad? Olomouc 2009, s. 43).

Současně je otevřenou vědou. Tato otevřenost je vyjádřena tím, že teologie je pěstována nejen v církvi, ale i na univerzitě. Stát začleněním do univerzitní vzdělávací oblasti projevuje svou otevřenost vůči velkým duchovním proudům národa. Má sám zájem na tom, aby výchova nositelů úřadů v církevních společenstvích probíhala v kontextu obecných vzdělávacích zařízení, ne v církevní izolaci. To je k prospěchu jak církve, tak i společnosti.

Teologie jako náročná a odborná disciplína, které je třeba se věnovat celý život, nemůže být zaměňována za ideologii, kterou si člověk poměrně snadno a rychle osvojí. Ideologii nejde totiž o pravdu, ale o moc. Rozdíl mezi teologií a ideologií je i v tom, že ideologie vede k nesnášenlivosti, zatímco skutečná teologie vede k porozumění, toleranci a lásce. Kdo nemá lásku, nepoznal Boha, neboť „Bůh je láska“ (1 J 4,8).

At Bůh žehná práci fakulty a naplní učitele i studující světlem své moudrosti, poznání i lásky.

Tomáš Butta, patriarcha

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9